

Κάτι μικρό για τον μεγάλο Χρήστο Γιανναρά - Του π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

/ [Γνώμες](#)

Κάτι μικρό για τον μεγάλο [Χρήστο Γιανναρά](#)

[Του π. Ανδρέα Αγαθοκλέους](#)

Ήταν τότε, στην εφηβική ηλικία, που μπαίναμε στα Κατηχητικά ως έναν τρόπο ασφάλειας από την αμαρτία και την ... «αμαρτωλή κοινωνία» που караδοκούσε να μας καταβροχθίσει. Όλες οι ιδεολογίες τονίζουν τον κίνδυνο, για να τρέξεις σ' αυτές και να χωθείς ασφυκτικά στην αγκαλιά τους. Κι εμείς, έφηβοι τότε, ευγνωμονούσαμε για το πνίξιμο, τη στέρηση της ελευθερίας μας, τη χρησιμοποίηση που μας γινόταν με... καλές προθέσεις.

Ευτυχώς, όμως, είχαμε βάσεις: από τη μάνα που έλεγε στις δύσκολες ώρες «έχει ο Θεός» και το ζούσε□ από την κατανόηση της γειτονιάς για την εξωσυζυγική σχέση

της χωρισμένης γυναίκας με πέντε παιδιά• από την ανοχή του αλκοολικού γείτονα που δεν άφηνε ήσυχους με τα τραγούδια του□ από τη βίωση της κοινότητας με τα αρνητικά και τα θετικά της.

Κι έτσι, τα βιβλία του Γιανναρά- απαγορευμένα, βέβαια, από τους θεολόγους μας – ήταν η ευκαιρία να δικαιολογήσουμε την αντίδρασή μας σε κάτι που δεν μας εξέφραζε. Μπορούσαμε, διαβάζοντας τα κρυφά, να συγκρίνουμε το ήθος που πήγαζε από τα Κατηχητικά και αυτό που ξέραμε από παιδιά. Μπορούσαμε να αισθανθούμε πως η αντίδρασή μας δεν στηριζόταν στην «εφηβική ανωριμότητα και αταξία», αλλά σε Θεολογικές Ορθόδοξες βάσεις.

Δεκαετίες μετά, τα πιο πάνω μπορεί να μη λένε πια τίποτα. Μπορεί και να φαίνονται ακατανόητα όταν το Ορθόδοξο ήθος, η ελευθερία, η απόρριψη του ευσεβισμού και ηθικισμού και ό,τι η Ορθοδοξία κατέχει ως θησαυρό με την Παράδοσή της, έγιναν κτήμα πολλών μέσα από μια άλλη «Κατήχηση», ένα διαφορετικό βίωμα.

Ένα σημαντικό πρόσωπο που συνέβαλε σε αυτή την αλλαγή, ή καλύτερα επιστροφή στις ρίζες μας, ήταν και ο Χρήστος Γιανναράς. Ο λόγος του, γραπτός και προφορικός, διαπνεόταν από ζωντάνια. Πονούσε, μιλώντας για τη διαστροφή της Παράδοσής μας και ποθούσε να διακονήσει τους ανθρώπους με τον λόγο του. Δίδασκε στηριγμένος στη γνώση που κατείχε ως ερευνητής, χωρίς να θέλει να πείσει καταπιέζοντας την ελευθερία σου.

Πολεμήθηκε από αυτούς που πολέμησε με το λόγο του. Τόνιζε, σε βαθμό ίσως υπερβολικό, αυτό που έλεγε, στοχεύοντας στην κατανόηση. Καθόρισε την εποχή του και βοήθησε πολλούς από αυτούς που ήθελαν να τολμήσουν την αλλαγή.

Δεν είναι στόχος μου να προβάλω τον Χρήστο Γιανναρά και το έργο του. Τεράστιο το πρόσωπο του ανδρός και του έργου του. Απλά, ως ευγνωμοσύνη για ό,τι υπήρξε, εν αγνοία του, και για μένα: με βοήθησε να τολμήσω τη Θεολογική αλλαγή, προχωρώντας από τη δέσμευση του «καθωσπρέπει» χριστιανού, στην ελευθερία που επαγγέλλεται η Ορθοδοξία μέσα από την άσκηση και την όλη Παράδοσή της. Και ακόμα, να μπορώ να διακρίνω το Ορθόδοξο από το αιρετικό ήθος και να βοηθήσω έτσι όσους ο Θεός θα φέρει στη ζωή μου, έχοντας στην Εκκλησία το διακόνημα του ποιμένα και πνευματικού πατέρα.

(Πηγή: pemptousia.gr)